

7 iulie – 13 iulie

Cincizecimea

Textul de memorat: „Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martori ai Lui. Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți.” (Faptele apostolilor 2:32,33)

Cincizecimea era la evrei Sărbătoarea Săptămânilor (Exodul 34:22), sau Ziua Celor Dintâi Roade (Numeri 28:26), și și-a luat denumirea aceasta fiindcă era celebrată la cincizeci de zile după a doua zi de Paște, când era adus ca ofrandă snopul de orz. Cincizecimea era o ocazie de bucurie și de recunoștință, când poporul aducea înaintea Domnului „cele dintâi roade din secerișul grâului” (Exodul 34:22).

Ocazia aceea a rămas simbolică pentru revărsarea Duhului Sfânt în măsură mai bogată ca niciodată, pentru că, într-o singură zi, s-au botezat trei mii de persoane, considerate „un prim rod” spiritual al bisericii. Având loc după înălțarea lui Isus la cer, revărsarea Duhului a fost un eveniment supranatural brusc care i-a transformat pe apostoli din niște galileeni simpli și anonimi în niște bărbați cu putere de convingere și curaj, capabili să schimbe lumea.

Cincizecimea a mai fost numită și ziua de naștere a bisericii, pentru că atunci urmașii lui Hristos, evrei și neamuri, au primit identitatea de nouă comunitate a lui Dumnezeu pe pământ.

Duminică, 8 iulie – Venirea Duhului

În ascultare de porunca lui Isus, credincioșii au așteptat la Ierusalim făgăduința Duhului și au așteptat cu rugăciuni fierbinți, cu pocăință sinceră și cu laude. În Ziua Cincizecimii, ei „erau toți împreună în același loc”, probabil în aceeași cameră mare de sus amintită în Faptele 1. În curând însă aveau să iasă în public (Faptele 2:6-13).

1. Ce elemente supranaturale au însoțit revărsarea Duhului? Faptele 2:1-3

Scena a fost cu totul neobișnuită. Mai întâi, un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic a venit din cer și a umplut toată casa. Apoi, niște limbi ca de foc s-au împrăștiat și s-au așezat câte una pe fiecare dintre cei prezenți.

În Scriptură, vântul și focul sunt asociate frecvent cu o *teofanie*, o manifestare a Divinității (vezi Exodul 3:2; 19:18; Deuteronomul 4:15). Ele apar, de asemenea, în descrierile Duhului lui Dumnezeu (Ioan 3:8; Matei 3:11). La Cincizecime, indiferent de semnificația acestor fenomene, ele au semnalat un moment special din istoria mântuirii: revărsarea promisă a Duhului.

Duhul a fost continuu activ. Influența Sa asupra poporului lui Dumnezeu din perioada Vechiului Testament a fost de multe ori remarcabilă, dar nu a fost niciodată completă. „În timpul perioadei patriarhale, influența Duhului Sfânt fusese deseori descoperită în chip vădit, însă niciodată în plinătatea ei. Acum, ascultând de cuvântul Mântuitorului, ucenicii au înălțat rugăciuni fierbinți pentru acest dar și, în cer, Domnul Hristos a adăugat și mijlocirea Sa. El a cerut darul Duhului, ca să-l poată revărsa asupra poporului Său.” - Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, p. 29

Ioan Botezătorul a vestit că Mesia care era gata să vină avea să boteze cu foc (Luca 3:16; vezi Faptele 11:16) și Isus însuși a vorbit despre acest lucru de câteva ori (Luca 24:49, Faptele 1:8). Această revărsare avea să constituie primul Său act de mijlocire înaintea lui Dumnezeu (Ioan 14:16,26; 15:26). La Cincizecime, făgăduința s-a împlinit.

Botezul cu Duh Sfânt din Ziua Cincizecimii a fost un eveniment unic, legat de biruința lui Isus pe cruce și de înălțarea Sa la cer, dar umplerea cu Duhul Sfânt este o experiență ce trebuie repetată continuu în viața credincioșilor (Faptele 4:8,31; 11:24; 13:9,52; Efeseni 5:18).

Ce dovezi ai ca Duhul Sfânt lucrează în viața ta?

Luni, 9 iulie – Darul limbilor

În Faptele 2:4, darul Duhului s-a manifestat prin vorbirea în limbi. Aceasta a fost totuși doar unul dintre multele Sale moduri de manifestare (Faptele 10:45,46; 19:6). Printre celelalte se numără: prevestirea evenimentelor viitoare (Faptele 11:28), viziunile (Faptele 7:55), cuvântările inspirate (Faptele 2:8; 28:25), vindecarea (Faptele 3:6,12; 5:12,16) și calificarea pentru slujire (Faptele 6:3,5).

Darul limbilor de la Cincizecime nu este dovada specifică sau cea mai importantă dovadă a înzestrării cu Duhul Sfânt. Manifestarea aceasta a avut ca scop începerea misiunii mondiale a bisericii. Ea a fost necesară pentru împlinirea chemării din Faptele 1:8. Ca să depășească barierele culturale și să ducă Evanghelia până la marginile pământului, apostolii aveau nevoie să comunice cu oamenii din diferite popoare în limba lor.

2. Ce dovezi avem că apostolii au vorbit la Cincizecime în limbile străine existente la data aceea? Faptele 2:5-12

Se estimează că în primul secol existau în lume între opt și zece milioane de evrei și că circa 60% dintre ei locuiau în afara teritoriului Iudeei. Mulți dintre cei prezenți la Ierusalim pentru sărbătoare erau din țări străine și nu cunoșteau aramaica, limba evreilor din Iudeea la data aceea.

Convertiții din Ziua Cincizecimii au fost în majoritatea lor evrei din diferite țări. Faptul că apostolii au vorbit în limbi străine existente și nu în limbi necunoscute extatice este demonstrat de termenul *dialektos* (Faptele 2:6,8), care înseamnă „limbă a unui popor sau a unei regiuni” (compară cu Faptele 21:40; 22:2; 26:14). În astfel de limbi au vorbit ei. Și a fost într-adevăr un miracol că niște simpli galileeni au fost în stare să comunice într-o limbă de care nu avuseseră habar cu câteva ore mai înainte. Singura explicație pe care au găsit-o unii localnici care au asistat la această scenă a fost aceea că apostolii ar fi fost sub influența alcoolului, fiindcă rosteau cuvinte care lor li se păreau fără sens: „Dar alții își băteau joc și ziceau: «Sunt plini de must!»” (Faptele 2:13).

O manifestare puternică a lui Dumnezeu are loc chiar sub ochii lor, iar ei o iau drept o manifestare a beției! Ce putem face pentru a nu ajunge și noi atât de orbi din punct de vedere spiritual?

Marti, 10 iulie – Cuvântarea lui Petru

Acuzația că apostolii ar fi fost beți i-a oferit lui Petru ocazia de a explica ce se întâmpla. În cuvântarea lui, el a făcut mai întâi trimitere la Scriptură (Faptele 2:16-21) pentru a arăta că revărsarea Duhului era o împlinire a profeției.

3. Când spune Petru că avea să se îplinească profeția lui Ioel? Faptele 2:17; Ioel 2:28

Profeția lui Ioel era despre veacul viitor al mântuirii (Ioel 2:32) care avea să fie anunțat de câteva semne din natură și de revărsarea îmbelșugată a Duhului (vers. 28-31). Când a interpretat evenimentul de la Cincizecime în lumina acestei profeții, Petru a intenționat să sublinieze importanța lui istorică. El o citează însă cu o diferență semnificativă. În locul cuvintelor introductive „după aceea” (vers. 28), care arătau în general către un timp viitor, a așezat cuvintele „în zilele de pe urmă” (Faptele 2:17), pentru a anunța astfel că începuse o nouă etapă în desfășurarea planului de mântuire. Aceasta nu constituie desigur o descriere completă a evenimentelor din zilele finale, ci o dovadă a simțământului acut al urgenței timpului ce caracteriza biserica primară. Primii creștini nu știau când avea să vină sfârșitul, dar erau convinși că nu mai era mult timp până atunci.

4. Ce scop principal a urmărit Petru când a prezentat Evanghelia? Faptele 2:22-32

După ce evidențiază semnificația profetică a Cincizecimii, Petru vorbește despre viața, moartea și învierea lui Isus, evenimente petrecute recent în mijlocul lor. Cel mai mult însă insistă asupra învierii, arătând că ea este factorul hotărâtor. Pentru el, ea este argumentul suprem în favoarea lui Isus (Faptele 2:22,27) și, ca să-și susțină ideea, citează din Scriptură.

Isus nu a putut fi ținut captiv de moarte, fiindcă El era Mesia. Pentru Petru și pentru toți scriitorii Noului Testament, învierea lui Isus devenise așadar dovada concludentă a mesianității Lui și, chiar mai mult, a validității mesajului creștin despre mântuire.

De ce este învierea Domnului Isus un adevăr esențial pentru noi astăzi?

Miercuri, 11 iulie – Înălțarea (proslăvirea) lui Isus

În a treia parte a cuvântării sale, Petru revine la fenomenul vorbirii în limbi care atrăsese atenția oamenilor. Apostolii nu erau beți, lucru care oricum ar fi fost ciudat pentru oricine, întrucât nu era decât ora nouă dimineața (Faptele 2:15), ci vorbeau în limbi pentru că Duhul Sfânt tocmai fusese revărsat peste ei din cer.

5. Ce legătură există între înălțarea lui Isus la dreapta lui Dumnezeu și revărsarea Duhului? Faptele 2:33-36

„La dreapta lui Dumnezeu” este o poziție de autoritate (Psalmii 110:1-3). Argumentul pe care Petru l-a susținut cu Scriptura este că Isus a „turnat” Duhul peste urmașii Lui, fiindcă fusese înălțat la o astfel de poziție în cer. Înălțarea sau proslăvirea nu l-a conferit lui Isus un alt statut decât cel deținut anterior (Ioan 1:1-3; 17:5), ci a fost recunoașterea supremă din partea Tatălui a prerogativelor Sale de Domn și Mântuitor (Faptele 2:36).

Evenimentul acesta ne conduce la una dintre temele principale ale Scripturii: conflictul cosmic dintre bine și rău. Ideea este că Duhul n-ar fi putut coborî deplin, dacă Isus n-ar fi fost proslăvit (Ioan 7:39) și că Isus n-ar fi fost proslăvit, dacă n-ar fi triumfat pe cruce (Ioan 17:4,5). Altfel spus, proslăvirea lui Isus a fost condiția pentru venirea Duhului, întrucât acesta era semnul că Dumnezeu a aprobat ceea ce a realizat Isus pe cruce, inclusiv înfrângerea celui care își însușise în mod fraudulos conducerea acestei lumi (Ioan 12:31).

Intrarea păcatului în lume a aruncat o umbră asupra lui Dumnezeu. Moartea Domnului Isus a fost necesară nu numai pentru răscumpărarea oamenilor, ci și pentru justificarea poziției lui Dumnezeu și demascarea lui Satana ca impostor. Veacul mântuirii începuse deja prin lucrarea lui Isus (Luca 4:18-21). Când a scos demoni și a iertat păcate, El i-a eliberat pe captivii lui Satana. Însă doar crucea l-a dat autoritate deplină în acest sens. Prin jertfa lui Isus, care le aducea oamenilor garanția mântuirii, Satana a primit o lovitură decisivă și Duhul a fost revărsat în vederea pregătirii unui popor pentru venirea lui Hristos.

Joi, 12 iulie – Cele dintâi roade

Ascultătorii lui Petru au fost răscoliți de cuvintele lui. Poate că unii dintre ei se aflaseră cu câteva săptămâni mai înainte în mulțimea care ceruse răstignirea lui Isus (Luca 23:13-25). Acum însă, convinși că Isus din Nazaret era într-adevăr Mesia trimis de Dumnezeu, i-au întrebat pe apostoli: „Fraților, ce să facem?”

6. Care sunt cele două condiții fundamentale pentru a primi iertarea? Faptele 2:38

Pocăința înseamnă schimbarea radicală a direcției vieții și întoarcerea cu spatele către păcat (Faptele 3:19; 26:20), nu doar tristețe și remușcare. Asemenea credinței, pocăința autentică este un dar de la Dumnezeu care poate fi acceptat sau respins (Faptele 5:31-33; 26:19-21; Romani 2:4).

Pocăința a fost asociată cu botezul încă din vremea lui Ioan Botezătorul (Marcu 1:4). Acesta a devenit mai exact o expresie a ei, un ritual care simboliza spălarea de păcate și regenerarea morală produsă prin Duhul Sfânt (Faptele 2:38; 22:16; compară cu Tit 3:5-7).

7. Ce făgăduință specială le este dată celor care se pocăiesc și se botează? Faptele 2:38,39

La Cincizecime, oamenii au primit nu doar iertarea păcatelor, ci și plinătatea Duhului în vederea creșterii personale, în vederea slujirii în biserică și, mai ales, în vederea misiunii. Aceasta a fost probabil cea mai mare dintre toate binecuvântările pe care le-au primit, fiindcă scopul principal al existenței bisericii este răspândirea veștii bune a Evangheliei (1 Petru 2:9). Din ziua aceea înainte, ei au avut asigurarea mântuirii și puterea Duhului Sfânt, care avea să le confere autoritate pentru misiunea la care a fost chemată biserica.

De ce trebuie să ai asigurarea iertării păcatelor înainte de a trece la proclamarea Evangheliei? Ce speranță în Isus le poți oferi altora, dacă tu nu o ai?

Vineri, 13 iulie – Un gând de încheiere

Revărsarea Duhului Sfânt la Cincizecime a descoperit ce se întâmpla în cer și faptul că Dumnezeu Tatăl acceptase jertfa lui Hristos pentru păcatele lumii. Și a mai arătat că fusese inaugurată slujirea lui Hristos în cer pentru noi, în virtutea jertfei pe care o adusese pe pământ. Evenimentele acestea uimitoare sunt o dovadă în plus că între cer și pământ există o legătură mai strânsă decât ne putem imagina acum.

„Înălțarea lui Isus la cer a fost semnalul că urmașii Lui urmau să primească binecuvântata făgăduință. (...) Când Hristos a trecut prin porțile cerului, El a fost întronat în mijlocul adorării îngerilor. De îndată ce această ceremonie s-a încheiat, Duhul Sfânt a coborât asupra ucenicilor în torente bogate, și Hristos a fost cu adevărat proslăvit, chiar cu slava pe care o avusese la Tatăl din veșnicie.

Revărsarea Duhului Sfânt din Ziua Cincizecimii a fost comunicarea din partea Cerului că întronarea Mântuitorului a avut loc. Potrivit făgăduinței Sale, El a trimis din ceruri Duhul Sfânt asupra urmașilor Săi, ca un semn că El a primit, ca Preot și împărat, toată puterea în cer și pe pământ și că El era Cel Uns peste poporul Său.” - Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, p. 30

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: 2 Corinteni 6-12

1. Ce fel de „arme” oferă neprihănirea?
2. Prin ce anume i-a întristat Pavel pe corinteni, fără să-i pară rău?
3. Ce anume spune Pavel că i-a dat Dumnezeu, pentru zidirea corintenilor?
4. Ce spune Pavel că sunt datori să facă părinții pentru copiii lor?

Istoria mântuirii, capitolul 20

5. Ce fel de spirit au arătat israeliții în urma raportului iscoadelor?